

νων παρειῶν. Σπεύσατε!

«Ο ἄνθρωπος εἶναι πατὴρ ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μπαμπᾶς μίαν μόνην ἡμέραν.

Καὶ σὺ, ἀγαπητέ μικρέ, πρόσεξε καλὰ εἰς ὅ,τι θά σου εἰπῶ.

«Ὅταν ὁ πατὴρ σου σὲ φιλῇ, χαϊδεύῃ τὰ κατσαρά σου μαλλιά, καὶ σὲ κυτιάζῃ κατὰ πρόσωπον μὲ ὤγρους ὀφθαλμούς, — ὅταν σε τυλίγῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ῥόμπαν του — ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον — καί σε νανναρίζῃ μὲ τὸ μεγάλο παραμῦθι του — ὅταν κρύπτῃ τὸ χεράκι σου ὀλόκληρον μέσα εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ σοῦ λέγῃ χαμηλὰ, «Μ' ἀγαπᾷς;» ὅταν σε φιλῇ εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰ χεῖλη του μένουν κολλημένα ἐπάνω εἰς τὸ ῥοδοκόκκινόν σου δέρμα, συλλογίσου τότε, ἀγάπη μου, τὰ παιδάκια, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε χάρη, οὔτε φιλιὰ — συλλογίσου τὴν εὐγνωμοσύνην. Δὲν ἔχεις ἄλλως πῶς νὰ πληρώσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ὀνομάζεις πατέρα, ὁ ὅποιος σοῦ ἔδωκε τὰ πάντα καὶ δέν σου ζητεῖ τίποτε, εἰμὴ δι' αὐτοῦ.

Δὲν ἠσθάνθης ἤδη, ὡς εἶδος ῥίγους, ὡς εἶδος ἀνάγκης νὰ κρυφθῇς ὀλόκληρος μέσα του, ὅταν ἤκουσες τὴν καρδίαν του νὰ κτυπᾷ πλησίον τοῦ στήθους σου; Τὸ ἠσθάνθης, μικρέ μου, διὰ τὸν λόγον ὅτι πραγματικῶς οἱ δύο σας εἴσθε ἓν. — Ἐχεις τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὸν πατέρα σου. Κύτταξε λιγάκι... τοῦ ὁμοιάζεις τοῦ μπαμπᾶ σου! Ἡ ζωὴ του εἶναι ζωὴ σου· αὐτὸς γδύνεται διὰ νὰ πλουτίσῃ σέ· σοῦ χαρίζει σταλαγματιὰν πρὸς σταλαγματιὰν τὴν νεότητά του... πίνεις ἀπὸ τὸ ποτήριόν του, χρυσό μου... καὶ τόσον καλὰ, ὥστε ὅταν θὰ ἦσαι δυνατὸς, ὁ γέρον φίλος σου θὰ ἦναι ἀδύνατος. Τότε, ἂν δὲν φιλῇς τὰ κάτασπρά του μαλλιά, καὶ δέν τον στηρίζῃς μὲ τὸν ὤμόν σου, θὰ ἦσαι ὡς ἓνας ἄθλιος, ὅστις ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του.

Ὡς ἐκ τούτου, ἀγαπητέ μου μικρέ, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ πληρώνη τις καθ' ἡμέραν ὅ,τι χρεωστᾷ εἰς τοὺς ἄλλους. Τὸ ἐσπέρας λοιπὸν, πρὶν ἀποτομηθῆς, ὅταν ἴδῃς τὸν μπαμπάκ σου νὰ σλύπτῃ ἀπ' ἐπάνω σου, πάρε τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰ δύο χεράκια σου, καὶ εἰπέ του χαμηλὰ, τόσον χαμηλὰ, ὥστε οὔτε αἱ μυῖνες νὰ μὴ ἡμπορέσουν νὰ σε ἀκούσουν, — «Πατέρα, μὲ ἀγάπησες πολλὴ σήμερον, σὲ εὐχαριστῶ!»

Καὶ τότε, ὅταν ὁ καλὸς σου φίλος κατευχαριστημένος θὰ σκύψῃ ἀκόμη πλησιέστερόν σου, φιλήσέ τον γλυκὰ, γλυκὰ καὶ εἰπέ του τὴν καληνύκτα.

«Ἀχ! μικρὲ ἀναγνώστα, ἂν σε εἶχα εἰς τὰ γόνατά μου, νὰ ἔδλεπες πῶς θά σου ἐμάνθαναν νὰ φιλῇς τὸν μπαμπά σου!... Ξεύρω τί θὰ πῇ... ἔννοια σου!»

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Οἱ Γιάνκιδες, ὡς καλοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ἀγγλίας ἐν Ἀμερικῇ, εἶναι περίφημοι διὰ τὴν ἐφεύραν καὶ ἐπιδεινότητά των.

Ἐξ τοιούτου καθήμενος ἐπὶ φορτίου τινὸς σαρώματων, ἐσταμάτησε τὸ ἀμάξιόν του ἔμ προσθεν παντοπόλου τινὸς καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἂν ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ ὀλόκληρον τὸ φορτίον.

— Δὲν χρειάζομαι σαρώματα σήμερον, — εἶπεν ὁ παντοπώλης.

— Ἀλλὰ τὰ πωλῶ ἐφθηνά, πολλὸ ἐφθηνά!

— Σοῦ εἶπον, ὅτι δὲν ἔχω χρεῖαν αὐτῶν.

— Ἀκουσέ μου, θά σου τὰ πωλήσω πρὸς ἕξ φράγκα τὴν δωδεκάδα, γνωρίζεις δὲ, ὅτι ἀξίζουν τὸ διπλάσιον.

«Ὁ παντοπώλης ἔξας ὀλίγον τὸν πώγωνα ἀπεκρίθη. Δὲν χρειάζομαι, ὡς σὲ εἶπον, σαρώματα σήμερον, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ ἔφερες ὡς κήμωμεν μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν; εἶπεν ὁ Γιάνκης.

— Πέρω ὀλόκληρον τὸ φορτίον μὲ τὴν συμφωνίαν μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ἡμίσους νὰ ἀγοράσῃς καὶ σὺ ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων μου.

— Ἀχ! εἶπεν ὁ Γιάνκης γελῶν, — τὸ βλέπω πῶς ζητεῖς νὰ πάρῃς τὰ σαρώματα χάρισμα, διότι σεῖς οἱ παντοπῶλαι πωλεῖτε μὲ πεντακόσια τοῖς ἑκατέν!

— Σὲ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πωλήσω κατὰ τὸ κόστος.

— Λοιπὸν δέχομαι τὴν συμφωνίαν. Δός μου τὸ χεῖρ σου.

— Ἀφοῦ ἐκλείσθη οὕτως ἡ συμφωνία, ὁ Γιάνκης ἐξεφόρτωσε τὸ ἀμάξι του. Ἰδοῦ, εἶπεν εἰς τὸν παντοπώλην, 28 δωδεκάδες — διὰ τὰς 14 θὰ με πληρώσῃς 84 φράγκα, μὲ τὴν τιμὴν δὲ τῶν ἄλλων 14 θὰ ἀγοράσω καὶ ἐγὼ ὅ,τι θέλω.

— Λοιπὸν τί θέλεις; εἶπεν ὁ παντοπώλης.

— Ἀπὸ ὅσα βλέπω εἰς τὸ μαγαζί σου — εἶπεν ὁ Γιάνκης, — τὸ ἐπιχερότερον μου φαίνεται τὰ σαρώματα, ὥστε πέρνω τὰς δεκατέσσαρας δωδεκάδας ὀπίσω δι' αὐτὸ τὸ ποσόν!

— Οἱ Παρεῖς, ἡ κατωτάτη καὶ ἡ μᾶλλον περιφρονημένη τάξις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔχουν εἰς μόνην τὴν Βομβάην 3 μεγάλους καὶ 33 μικροτέρους ναοὺς ἀφιερωμένους εἰς τὸ πῦρ· διότι ἡ φυλὴ αὕτη προσκυνεῖ τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ, καὶ ἦλθεν ἐκ τῆς Περσίας, ὅπου ὁ Ζωροάστρης, ἐσύστησε τὴν λατρείαν τοῦ πυρός.

Πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἱεροῦ πυρός, ὅπερ διατηρεῖται ἀκόμῃ, ἀπαιτοῦνται 1031 τεμάχια ξύλου ἐκ διαφόρων φυτῶν, ἀποκατὰ δὲ τοῦτο διὰ τῆς τριτῆς τῶν ξυλαρίων τούτων ἐπὶ δοκοῦ τινος ἐξ ἐνὸς τῶν ξύλων τούτων.

— Ὁ Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης Maclok περιγηγῆς τελευταῖον τὰς χώρας τοῦ νέου Μεξικοῦ, τῆς Ἀριζόνας καὶ ἐνὸς μέρους τοῦ Παλαιοῦ Μεξικοῦ ἀνεκάλυψεν ἀνταγωνιστὴν τῆς μελίσσης δεινόν, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε, ἥτοι νέον γένος μυρμηκῶν. Οἱ μύρμηκες οὗτοι ὁμοιάζουσιν ἐντελῶς πρὸς τοὺς ἡμετέρους κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος, εἶναι ὁμοιωτικῶς μεγαλύτεροι τούτων. Ἡ ὀπισθία χώρα τοῦ σώματός των ἐκβλύζει μέλι, κατὰ τὴν εὐγεστίαν οὐδαμῶς ὑποδεέστερον τοῦ καλλίστου Εὐρωπαϊκοῦ. Τὸ μέλι τοῦτο οἱ ἐγχώριοι ἐξάγουσι διὰ πλείους τῶν ἐντόμων, 900 δὲ — 930 μύρμηκες παρέχουσιν ἡμῖν χιλιόγραμμα μάλιστα.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποῖος εἶναι ὁ πρῶτος ψαλμός, τὸν ὅποιον ἔχομεν ἐν τῇ Γραφῇ;

2. Ποία ἦτο ἡ πρώτη γυνή, ἥτις ἔκρινε τὸν Ἰσραὴλ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ;

3. Ποία ἦτο ἡ πρώτη χριστιανικὴ ἐκκλησία;